

Átzuhan sorsodon a halál

*Még írhatnál költeményt
és megvárnának a versek,
mint romos házak kapujában a lányok
hogy részeg életedre egy percig
rátegyék a kezük.*

*Egy villanás csak és minden
elmúlik mellőled,
új történetbe nem kezd veled a lét.
Fogd jól amit birtokolsz
— hazudd hozzá amid nincs.*

*Erős a tavasz,
lombokat ver homlokod fölött,
zöld békét zümmög, szelíd riadást.
És sós a reggel, sűrű mint a vér.
És nem virrad a véredben megint
És a véredben lassan bealkonyul a láz.*

*Úvegek között ha jársz
ne szisszenj — a fény is megsebez.
Atlátszó vagy és fehér már a szád,
és mind többen néznek nyugodtan
közömbösen rád.*

Hagyd, úgysem látnak.

*Átzuhan sorsodon a halál,
tisztábban mint a fény, mert nem sebez.
Könnyet álmodik a lány szemébe,
telt csipő ringását adja asszonynak a múlt.
Míg emlékezel rájuk boldog vagy.*

Még emlékezel. De már boldogtalanul.

*Papírral letakart hullát láttál
utcádban, cipő nélkül meredt égnek
a lába. A csomagolópapír sarkát
felkapkodta róla gorombán a szél. Láttad
az arcát: nem te voltál! de lehettél
volna s szégyellted nagyon*

*hogy irigyled bölcs nyugalmát. Cipőd
mellette hangosan koppant a kövön.*

*Fújt a szél és előredőltél.
Féltél, hogy villamos elé dönt.*

*És nézed most ahogy kitakarja
magát előtted a távol, a mindenség, üveg-
zenéje benned remeg.
Emel a bánat és elenged a föld,
lehúz a bánat és földrever.
Maradj magadnak! így nem leszel fölösleges.*

Látod, hajnalodik. Látod, itt az est.

Átfújhat szél

*Boldog vagyok
bordáimon átfújhat a szél
szemgödrömből szárba szökkenhet a fekete rózsza
mindegy és mindegy*

*Átkarolhat a halál is az élet is
megudvarolhat tajtékos zölddel esővel a nyár
szivárványt köthet tarkómtól az ágyékomig — — —
emlékezem a hajadra
sörényedre mely átzuhog múltból jelenbe
mából átzuhog barnán a jövőbe — emlékezem*

*egykori hajad egykori csapdosó illatos szerelmed
tegnapi szíved tegnapi gyönyöröd fonódik vissza rám*

*Bordáimon átfújhat majd a szél
és elköszönhetsz végleg: mosolyogva nézem ahogy
kiveszik az időből a hátad lágyfényű melled
mert hirtelen veled is mindegy nélküled is mindegy
lett már — ha boldog vagyok*

*És ráhallgat mosolygó arcomra a borospohár
kezem megkeresi a simogatás — combtöved íze
és szörzeted alkonyi csöndje árad szét számban
ahogy öledben kialudt néha sugárzó fejem
anyjához menekül így a riadt gyermek vissza
lánnyához zavartan lüktető szégyenével az apa*

*Egykori hajad csapdosó illata egykori szerelmed
tegnapi gyönyöröd tegnapi szíved? miről mesélt a kezed
akkor*

*Fénylik a szemem mint eső után
az elnyugodott vizek — látom és látom közeledni messziről*

magam:

*tétova árnyék hajlong a fény hintázó ágai között
jön-jön hátán kék zsákkal s nagyon kék a szeme
s mögötte az ég is kék és az is kék nagyon*

*átfújhat bordáin már a szél
szemgödréből szárba szökkenhet a rózsa
mindegy és mindegy
ha boldog ha boldog nagyon és nem tudja miért*

TÓTH LÁSZLÓ

Ha a madarak megtehetnék

*Ha a madarak megtehetnék
kalitkába zárnák az embereket
fiókáiknak ajándékoznák őket
nevelői célzattal persze
hadd tanulják meg azt a rendszerességet
amit egy ember gondozása megkíván
netán kedveseiknek kedveskednek velük
hozzájuk hasonlítgatják s róluk nevezik el egymást
idősebb korban társnak is nagyszerűek
ha a madarak megtehetnék
kalitkába zárnák az embereket
időnként ételmet vizet raknának eléjük
ünnepnapokon talán egy pohár pezsgőt is
unottan megcsivitelnék köröttük
ügyes-bajos dolgaikat
s néhányan gyönyörködve hallgatnák
mi mindent össze nem beszélnek
maghasadásról
civilizációs betegségekről
általános és speciális relativitáselméletről
egy nukleáris háború veszélyeiről
alakuló és felbomló gmk-ról
életvezetési sajátosságokról
és a szexuális élet
nyomoráról
ha a madarak megtehetnék
kalitkába zárnák az embereket
akik nem kezdenének éhségstrájkba
nem esnének rabságuk miatt búskomorságba
nem némulnának el kiszolgáltatottságuk miatt
nem mondanának le a párosodásról*